

[Fr. Andersen.]

tilført Landbruget 13 Mill. Kr. Derfor synes jeg, man skulde komme ned paa Jorden og tage nøgternt og ædrueligt paa Tingene og søge at finde frem til en Ordning. Jeg anbefaler Lovforslaget.

Brorsen: Den højtærede Statsminister lod skinne igennem, at Rigsdagen maaske alligevel ikke var saa uegnet til at træffe Afgørelse i saadanne Lønkonflikter, som der er Tale om her, idet den højtærede Statsminister udtalte, at vi fastsætter jo Lønninger her for de Tusinder af Tjenestemænd, og saa kunde vi vel ogsaa — det forstod jeg var Statsministerens Mening — fastsætte, hvad der skulde være Løn for Arbejdet ude i Erhvervslivet. Jeg tror imidlertid, at den Sammenligning, Statsministeren her har anstillet, var meget uheldig, for med Hensyn til Statstjenestemændene er det jo ogsaa Rigsdagen, der skal skaffe de Penge, der skal til, men naar det drejer sig om Erhvervslivet og Erhvervslivets Kaar, savner vi aldeles Betingelser for at afgøre, hvor meget Erhvervslivet i det hele taget kan betale. Det gælder altsaa i al Almindelighed.

Med Hensyn til det direkte Spørgsmaal, jeg stillede til Statsministeren, om han kunde tænke sig at ændre Forslaget i Retning af det, Oppositionen ønskede, da Slagterikonflikten i 1938 var til Behandling her i Tinget, fik jeg ikke et bestemt Svar; men alligevel var der et Svar, idet Statsministeren udtalte, at baade Arbejdsgivere og Arbejdere var meget imod tvungen Voldgift i det hele taget, og Statsministeren føjede saa til: der er jo heller ikke Tid dertil, for i Tilfælde af, at der ikke træffes en Afgørelse i Dag, udbryder Strejken maaske allerede i Morgen. Maa jeg spørge: Staar Fagforeningerne over Rigsdagen? Naar man ser paa alt, hvad vi kan ordne her, skulde der saa ikke være Mulighed for, at en saadan Strejke i alt Fald kan forbydes indtil videre? Det forekommer mig, vi er kommet lovlig langt ud, hvis vi i den Grad har Pisken over Hovedet, at vi skal være færdige i Dag, for ellers udbryder Strejken i Morgen. Var der ikke en Mulighed for, at man kunde sige, at de maa vente, i alt Fald indtil vi er færdige med Arbejdet her paa Rigsdagen?

Til det ærede Medlem Hr. Valdemar

Thomsen skal jeg sige, at jeg synes ikke, han kan være i Tvivl om Venstres Stilling i det hele taget. Jeg har jo sagt, at vi ikke kan være med til dette Forslag, saaledes som det er affattet, men maa gaa imod det. Men det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen benyttede saa Lejligheden til at stille Spørgsmaal til Venstre. Jeg synes egentlig, de var ganske overflødige; det ærede Medlem maa huske paa, at vi er ikke til Vælgermøde her, Valget er forbi, og det blev tilstrækkeligt konstateret, hvad der naturligtvis er en Sorg for det ærede Medlem, at det, som hans Parti forudsatte, nemlig at de vilde vinde stærkt frem ved Valgene, aldeles ikke er gaaet i Opfyldelse. Man behøver ikke at stille det Spørgsmaal til Venstre, om vi vil stille os ved Siden af Landbruget. Jeg kan i saa Henseende henvise til hele vor Stilling og vort Arbejde herinde, hvor vi kort fortalt den ene Gang efter den anden har stillet direkte Forslag gaende ud paa netop at styrke og hjælpe Landbruget i saa stor Udstrækning, som det overhovedet er muligt. Jeg vil i det hele taget sige til det ærede Medlem, da han nu fandt Anledning til at komme ind paa disse politiske Betragtninger, at det forekommer mig noget mærkeligt — og det er der mange andre end mig, det er der Tusinder ude i Landet, der mener —, at det ærede Medlem og hans Parti altid henvender sig til Venstre. Det er en daarlig Vane hos det ærede Medlem. Han skulde holde sig til Regeringen; det kan give ham, og for Resten ogsaa os andre, nok at bestille. Og jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem ikke aflægger denne daarlige Vane, vil det gaa ham endnu daarligere ved det næste Valg.

Jeg kan sige, og det kan jeg udtale paa mit Partis Vegne, at Forholdet mellem Landbruget og dets Medhjælpere bør være saadan, at der er det bedst mulige Samarbejde, og jeg tror ikke, at den Tanke er raadende ude blandt Landbrugets Mænd, at man skal være smaalig over for Medhjælperne. Jeg har sagt, at vi maa se paa Forholdet, som det er. Naar der sidder en lille Arbejdsgiver, som næsten ikke kan faa Føden — for saaledes har Forholdet været gennem de senere Aar —, saa ser han paa Smaapengene, og han er jo nødt til det. Men ellers er det vort Ønske, at Forholdene maa udvikle sig paa en saadan Maade, at